

การศึกษาดูการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาภาษาไทยในการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ปฏิญานิพนธ์

ของ

ม.ล.พรสุรีย์ สุริยง

23 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปฏิญากการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177673

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... 000000

..... ၁၈၈၆ ခုနှစ်.....

..... תרצ"ח

.....

ประกาศคุณูปการ

ขอกราบระลึกถึงพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ ที่ช่วยเหลือให้กำลังใจ และ
ส่งเสริมในการศึกษาตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สุมานันท์ รุ่งเรืองธรรม อาจารย์จิราภรณ์
บุญส่ง และอาจารย์พิศศรี แจ่มไพ ที่กรุณาให้คำแนะนำในการเรียน การแก้ไข
และให้กำลังใจจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบพระคุณ โรงเรียนบางกรวย ที่อนุเคราะห์กรุณาให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง
ในทุกขั้นตอนของการเก็บข้อมูล เพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และจะอยู่ในความ
ทรงจำตลอดไป

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกท่านที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือในการทำต้นฉบับ
เครื่องมือในการทดลอง ตลอดจนดำเนินการทดลอง ซึ่งช่วยให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จ
ลงได้ด้วยดี

ม.ล.พรสุรีย์ สุริยง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
สมมติฐานในการค้นคว้า	4
ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
3 วิธีดำเนินการวิจัย	14
ประชากร	14
กลุ่มตัวอย่าง	14
การดำเนินการแบ่งกลุ่ม	14
แผนการทดลอง	15
การดำเนินการทดลอง	16
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	16
การวิเคราะห์ข้อมูล	19
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	19

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20
การวิเคราะห์ข้อมูล	20
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	31
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	31
สมมติฐานในการค้นคว้า	31
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	32
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
อภิปรายผล	34
ข้อเสนอแนะ	35
บรรณานุกรม	36
ภาคผนวก	40

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	คุณภาพของแบบทดสอบย่อย และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ เรื่องพระร่วงสวรรคโลก	19
2	แสดงค่าสถิติพื้นฐานหลังการทดลองจำแนกตามการสอน	21
3	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของผลการทดลองโดยจำแนกตาม ลำดับความสามารถ	21
4	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง หลังการทดลอง	22
5	แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่ จำแนกตามการสอน	23
6	แสดงผลการเปรียบเทียบเป็นรายคู่จำแนก ตามระดับความสามารถ	24
7	ปฏิสัมพันธ์ของการสอนที่ระดับความสามารถแต่ละระดับ	25
8	ผลการทดลองค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของการสอน และระดับความสามารถปานกลาง	26
9	ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถของนักเรียนที่การสอน ที่แตกต่างกัน	27
10	ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของระดับ ความสามารถ และการสอนโดยการย้อนกลับทันที	28

11	ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของระดับ ความสามารถ และการสอน โดยการใช้ข้อมูล ย้อนกลับทั้งช่วง	29
12	ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของระดับ ความสามารถ และการสอน โดยการใช้ข้อมูลย้อนกลับ.....	30

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยจำเป็นสำหรับคนไทย เพราะเป็นปัจจัยและเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาวิชาทุกแขนง ตลอดจนทุกสิ่งทุกอย่างในการดำรงชีวิต (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2516 : 47) กล่าวคือ ความสามารถในการใช้ภาษาไทย เป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่ทุกคนซึ่งหวังความสำเร็จในชีวิตส่วนตัวและการงานต้องมี หากการใช้ภาษาขาดประสิทธิภาพการดำเนินชีวิตย่อมขาดประสิทธิภาพไปด้วยเกือบทุกด้าน (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2520 : 96)

จากเหตุผลดังกล่าว การเรียนการสอนภาษาไทยจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะความสามารถทางภาษาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนได้รับการถ่ายทอดวิชาความรู้ด้วยวิธีที่เหมาะสม จากผลการวิจัยเพื่อสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยของ ฉอ้อน เอี่ยมสาหร่าย (ฉอ้อน เอี่ยมสาหร่าย 2512 : 84) พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่สนใจในการเรียน เนื่องจากความเบื่อหน่ายที่ซ้ำซาก กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ไม่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยของ อมร จิตมัย (อมร จิตมัย 2514 : 18 - 53) และ จุฬาลักษณ์ โกศลนันท์ (จุฬาลักษณ์ โกศลนันท์ 2515 : 78) ยังพบว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนนั้นคือ พื้นฐานความรู้ของนักเรียนไม่ดี การสอนของครูน่าเบื่อหน่าย นักเรียนไม่เห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียน

ดังนั้น จึงได้มีการค้นคว้าหาวิธีต่าง ๆ เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสนใจที่จะเรียนภาษาไทย เพราะในการจัดการเรียนการสอน จะไม่สามารถเกิดการเรียนรู้ได้ถ้าใช้วิธีการสอนที่ไม่เหมาะสม

นักการศึกษาบางคนได้เสนอแนะวิธีการที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เช่น บลูม (Bloom. 1976 : 172) เสนอว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้การสอนมีคุณภาพ การสอนที่ดีจะต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนกล่าวคือ จะต้องแจ้งผลการสอน และข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการเรียนให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเรียนเพียงใด และครูจะต้องแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนรู้นั้น ๆ ควบคู่ไปกับการสอน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เพียงพอตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

สกินเนอร์ (Skinner. 1954 : 68 - 97) กล่าวว่า การรู้ผล (Knowledge of result) เป็นตัวแปรสำคัญในขบวนการการเรียนรู้ โดยเป็นตัวเสริมแรง (Reinforcement) ในขณะดำเนินการเรียนการสอน เพราะผู้เรียนส่วนมากปรารถนาที่จะทราบผลการกระทำของตนทันที

คริกแลนด์ (Krikland. 1971 : 303 - 350) พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง มีแรงจูงใจสูง และลดความวิตกกังวลได้ นอกจากนี้ ไบโลเดียว (Donbach. 1963 : 277 citing Bilodeau. 1961 : unpagged) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นตัวแปรที่สำคัญอย่างยิ่งที่สามารถควบคุมการเรียนรู้ได้ หรือกล่าวได้ว่า การเรียนรู้จะไม่สมบูรณ์ถ้าหากไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ยูวดี ปริยัตินันท์ (ยูวดี ปริยัตินันท์ 2520 : 2) สรุปผลดีของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ มีแรงจูงใจในการเรียนรู้และความก้าวหน้าของตน เกิดการเรียนรู้ขณะที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและสามารถแก้ข้อบกพร่องของตนเองได้

จากปัญหาที่พบในการเรียนการสอนภาษาไทย และจากผลประโยชน์ที่เกิดจากการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าถ้าใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหรือไม่

และเมื่อครูจะนำการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้ในการสอนนั้นจำเป็นที่จะต้องรู้จักใช้เวลา และวิธีการที่เหมาะสมจึงจะประสบผลสำเร็จ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ 2521 : 73) ปัญหาที่พบของครูทั่ว ๆ ไป คือไม่ทราบว่าเวลาใดเหมาะสมและเป็นประโยชน์ที่สุด ที่จะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงด้วยเหตุที่การให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสำคัญต่อการเรียนของนักเรียนและการสอนของครู ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่ และเนื่องจากความถนัดทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาต่อไปอีกว่า ในกลุ่มนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทย สูง ปานกลาง และกลุ่มนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยต่ำ เมื่อมีการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกันหรือไม่

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยการใช้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยสูง กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยปานกลางและในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยต่ำ ที่สอนโดยการใช้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนและระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

สมมติฐานในการค้นคว้า

1. การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยสูง นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยต่ำ ที่สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนและระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้า จะทำให้ทราบถึงผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้เวลาแตกต่างกันที่มี คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน ในการเลือกช่วงเวลาที่เหมาะสมในการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผลการเรียนการสอนดีขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 120 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Proportional stratified random sampling. จากจำนวน 280 คน
2. ตัวแปรที่จะศึกษา แบ่งออกเป็น
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ

- 2.1.1 การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที
- 2.1.2 การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง
- 2.1.3 การสอนโดยการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 2.1.4 ระดับความสามารถของนักเรียนทางด้านการเรียน

ภาษาไทย

2.2 ตัวอย่างตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาวิชาภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 เรื่อง พระร่วงสุวรรณครุโลก ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 2521 ของ กระทรวงศึกษาธิการ โดยแบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นกลุ่มทักษะที่ใช้ในการสอนตามหลักสูตร การสอนวิชาภาษาไทย พ.ศ. 2521

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) หมายถึง ขบวนการที่ครูจะให้นักเรียน ได้ผลการเรียนของตนโดยการแจ้งผลสอบพร้อมกับอธิบายข้อบกพร่องให้นักเรียนรู้ ในแต่ละครั้งภายหลังการทดสอบย่อย เพื่อให้นักเรียนปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด โดย อธิบายเป็นกลุ่ม
2. การให้ข้อมูลย้อนกลับทันที หมายถึง การเฉลยข้อสอบแต่ละครั้งที่มีการ ทดสอบย่อยพร้อมชี้แจงข้อบกพร่องให้นักเรียนรู้ทันทีที่สอบเสร็จ โดยอธิบายเป็นกลุ่ม
3. การให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง หมายถึง การเฉลยข้อสอบแต่ละครั้งที่มีการ ทดสอบย่อยพร้อมชี้แจงข้อบกพร่องให้นักเรียนรู้หลังจากการทดสอบย่อย 1 สัปดาห์ โดยอธิบายเป็นกลุ่ม
4. การไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การเรียนการสอนที่ไม่มีการเฉลย ข้อสอบและแจ้งข้อผิดพลาดให้นักเรียนรู้ ภายหลังการทดสอบแต่ละครั้ง

5. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการจำ การเข้าใจ การนำไปใช้ การสังเคราะห์ วิเคราะห์ และการประเมินค่าเกี่ยวกับ เนื้อเรื่องที่เรียน ซึ่งวัดได้จากการสอบหลังจากการเรียนการสอนตามบทเรียนที่กำหนด โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านความถนัดทางการเรียนภาษาไทย สูง ปานกลาง และต่ำ หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนจากหมวดภาษาไทยในภาคต้น สูงสุดลงมาถึงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 เป็นผู้ที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยสูง นักเรียนที่มีคะแนนระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ 75 ถึง 25 เป็นผู้ที่มีความถนัดทางการเรียน ภาษาไทยปานกลาง และนักเรียนที่มีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 เป็นผู้ที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยต่ำ

เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกลักษณะการค้นคว้าเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. หลักการในการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

หลักการในการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

ข้อมูลย้อนกลับ คือ การสะท้อนให้กลุ่มหรือบุคคลในกลุ่มได้เป็นพฤติกรรมของกลุ่มหรือของสมาชิกในกลุ่มนั้น ๆ เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงหรือแก้ไข หรือกลุ่มได้รับกลับมา ยังมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอีกด้วย การที่บุคคลจะสามารถรับข้อมูลย้อนกลับได้ต้องอาศัยเวลาและการเรียน ประกอบกับผู้ที่ให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องมีความเป็นกลางอย่างเพียงพอ (David. 1961 : 81-89)

การให้ข้อมูลย้อนกลับมีได้ 2 ทาง

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก (Positive Feedback) คือการสะท้อนให้เห็นถึงส่วนดี ซึ่งมักจะไม่มีปัญหา เพราะทุกคนชอบที่จะฟังและยินดีรับข้อมูลย้อนกลับนี้ด้วยความสนใจ

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับทางลบ (Negative Feedback) คือการสะท้อนให้เห็นถึงจุดบกพร่อง จุดอ่อน ซึ่งมักจะมีปัญหา และสร้างความลำบากใจให้แก่ผู้ให้และผู้รับข้อมูลย้อนกลับเอง (สุวณีย์ คันทิพัฒนานันท์ 2549 : 2)

ปฏิกิริยาตอบโต้ของบุคคลที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ มีดังนี้

1. ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ ปฏิเสธว่าตนเองไม่ได้เป็นเช่นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับว่า หรือกล่าวว่า ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับไม่เข้าใจตน หรือพยายามหาเหตุผลอธิบายว่าที่ตน

ทำเช่นนั้นเพราะอะไร หรืออาจจะใช้วิธีหนีออกจากสถานการณ์นั้น ๆ ไป เพื่อจะได้ไม่ต้องรับรู้ก่อน และจุดบกพร่องของตน

2. ผู้รับข้อมูลย้อนกลับจะสอบถามผู้อยู่ใกล้เคียงว่า ตนเองได้แสดงออก เช่นที่ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับบอกหรือไม่ คือ ยอมรับเล็กน้อย แต่ยังไม่ยอมรับเลยที่เรียกว่า เป็นความจริงเช่นนั้น จนกว่าจะมีเสียงหลาย ๆ เสียงบอกว่า เห็นเช่นเดียวกับผู้ที่ให้ข้อมูลย้อนกลับเห็นจึงจะยอมรับ

3. ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ ยอมรับการกระทำของตนพร้อมทั้งเต็มใจจะแก้ไขตนเอง

เจนกินส์ (Jenkins. 1961 : 285 - 286) ได้รวบรวมข้อเสนอแนะ ที่ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับพึงรู้อย่างนี้

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับควรจะเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้เฉพาะอย่าง ไม่ใช่บอกอย่างกว้าง ๆ จนผู้รับข้อมูลย้อนกลับไม่ทราบว่าจุดใดเป็นจุดบกพร่องที่ควรแก้ไข

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรจะให้ในสิ่งที่บุคคลนั้นสามารถแก้ไขได้ บังคับตนเองได้

3. ข้อมูลย้อนกลับที่ให้แต่ละบุคคล จะต้องเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้น ๆ มีพัฒนาการด้านอารมณ์

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ จะต้องให้ในลักษณะที่ไม่คุกคามต่อสวัสดิภาพของผู้รับคือ ผู้รับจะต้องไม่เกิดความรู้สึกกลัว หรือเกรงว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับตนเอง

5. ภาษาที่ใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรเป็นภาษาที่ผู้รับสามารถเข้าใจได้

6. ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำนิยมของตนเองเข้าตัดสิน หลีกเลี่ยงการให้คำแนะนำ ให้ผู้รับข้อมูลย้อนกลับเปลี่ยนพฤติกรรมของเขาเอง

7. ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ ไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึก หรือพฤติกรรมของผู้รับข้อมูลย้อนกลับได้ นอกเสียจากผู้รับข้อมูลย้อนกลับจะใช้ข้อมูลย้อนกลับนั้นแก้ไข ปรับปรุงตนเอง

นอกจากนี้ ผู้รับข้อมูลย้อนกลับควรมีทัศนคติที่ดีต่อการรับข้อมูลย้อนกลับ
ดังต่อไปนี้

1. ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ ควรคิดว่า การได้รับข้อมูลย้อนกลับจากบุคคลอื่น
เป็นประโยชน์ต่อตนเอง
2. ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ ควรรับความคิดเห็นจากผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. ผู้รับข้อมูลย้อนกลับ ควรบอกถึงความรู้สึกที่แท้จริงของตนกับผู้ให้ข้อมูล
ย้อนกลับ

จากหลักเกณฑ์ในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่กล่าวมา ผู้วิจัยจะใช้เป็นเกณฑ์ในการ
วิจัย ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

สมบูรณ์ สินदार (สมบูรณ์ สินदार 2521 : 52) ทำการทดลองเพื่อ
หาผลของการทำแบบฝึกหัด การทดสอบย่อย และสิ่งบกพร่องที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์ โดยทำการทดลองกับกลุ่มนักเรียนชั้น ป.7 จำนวน 115 คน แบ่งเป็น
นักเรียนทำแบบฝึกหัดแล้วครูตรวจคืนทุกครั้ง กลุ่มที่สอง หลังจากการสอนมีการทดสอบ
และการเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง กลุ่มที่สาม หลังจากการสอนแต่ละตอน จะได้รับการ
ทดสอบโดยแบบทดสอบเพื่อการวินิจฉัย แล้ววัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสิ้นสุดการ
ทดลองสอนและหลังจากการทดลอง 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า วิธีสอนที่ให้นักเรียน
ฝึกหัดขณะทำการทำแบบฝึกหัดการทดสอบย่อย และการสอนสิ่งบกพร่องต่างให้ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และวิธีสอน
โดยมีการทดสอบย่อยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าอีกสองวิธีอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 และวิธีสอนโดยมีการทดสอบย่อยให้ความคงทนในการจำสูงกว่า
อีกสองวิธีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปีเดียวกัน บุญชู ไพจิตร (บุญชู ไพจิตร 2521 : 33) ทำการวิจัย เพื่อศึกษาผลของการทดสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่ 1 หลังจาก สอนจบแต่ละตอน ซึ่งเป็นหน่วยย่อย ๆ มีการทดสอบด้วยแบบทดสอบย่อย และเฉลยคำตอบ ที่ถูกต้อง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งไม่มีการทดสอบย่อย เมื่อหมดระยะเวลาการทดลองก็ให้ทั้งสองกลุ่ม ทดสอบด้วยแบบทดสอบรวมอีกครั้งหนึ่ง

ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่มีการทดสอบย่อยกับกลุ่ม ที่ไม่มีการทดสอบย่อยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และผลจากการทดสอบ โศกณัติของการแจกแจงคะแนนของกลุ่มเป็นโศกณัติ แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่ของ ทั้งสามกลุ่ม ได้คะแนนระดับปานกลาง ทว่าการทดสอบไม่มีผลทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ ในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์สูง

ในปี ค.ศ. 1966 เพจ (Paige. 1966 : 276 - 277) ได้เปรียบเทียบ ผลการให้ข้อมูลย้อนกลับ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 62 คน เนื้อหาที่ใช้ทดลองเป็นเนื้อหาทางคณิตศาสตร์เกี่ยวกับระบบจำนวน ใช้เวลาในการสอน 4 สัปดาห์

กลุ่มทดลอง เมื่อทำการทดสอบย่อยเสร็จจะได้รับแผนเฉลยคำตอบทันที ส่วนกลุ่มควบคุมรอไว้ 1 วัน จึงรู้คำตอบที่ถูกต้อง หลังจากสอนเสร็จ 3 สัปดาห์ ทำการทั้ง 2 กลุ่มด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกับผลการทดลองสรุปได้ว่า การให้ข้อมูล ย้อนกลับทันทีมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับหลังการทดสอบ ย่อย 1 วัน

นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1969 มอร์ (Mor. 1969 : 339 - 342) ยังได้ศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 663 คน การทดลองทำโดยให้อ่านบทความแล้ว ทดสอบทันทีหลังจากนั้นเฉลยคำตอบให้แก่ผู้รับการทดลอง โดยแบ่งลักษณะการเฉลย คำตอบเป็นดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้รับการเฉลยคำตอบทันที

กลุ่มที่ 2 ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้า 2 ชั่วโมง 30 นาที

กลุ่มที่ 3 ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้า 4 วัน

หลังจากเฉลยคำตอบแล้ว แบ่งครั้งนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม แต่สลับที่ข้อความให้ครั้งหนึ่งได้รับการทดสอบความจำทันที และอีกครั้งหนึ่ง ได้รับการทดสอบความจำล่าช้า หลังการทดสอบครั้งแรก 3 วัน ผลการทดลองปรากฏดังนี้

ในการทดสอบความจำทันที กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีได้คะแนนต่ำกว่า กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้า สำหรับกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้าทั้ง 3 กลุ่ม ได้คะแนนไม่แตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบความจำล่าช้า กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 1 วัน ได้คะแนน สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 4 วัน แต่กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 1 วัน ได้คะแนนไม่แตกต่างกัน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1971 แอนเดอร์สัน กุลฮาवी และ แอนเดอร์ (Anderson Kulhavy and Andre. 1971 : 148 : 156) ได้ศึกษาลักษณะของการให้ ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลต่อการเรียนรู้ โดยการเฉลยคำตอบจากบทเรียนโปรแกรมมีทั้งหมด 112 กรอบ ซึ่งใช้ระบบการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ที่เรียนจิตวิทยาการศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 168 คน แบ่งเป็น 8 กลุ่ม โดยมีเงื่อนไขดังนี้

กลุ่มที่ 1 ไม่มีการเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง

กลุ่มที่ 2 ได้รับการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทันทีหลังจากตอบคำถาม

กลุ่มที่ 3 ได้รับการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทันทีหลังจากที่ตอบถูกเท่านั้น

- กลุ่มที่ 4 ได้รับการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทันที หลังจากตอบถูกทุก ๆ
 10 เปอร์เซนต์ และไม่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังจากตอบผิด
 กลุ่มที่ 5 ได้รับการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทันที หลังจากตอบผิดเท่านั้น
 กลุ่มที่ 6 ได้รับการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทันที หลังจากตอบผิด ใช้เวลา
 เฉลย 15 วินาที

กลุ่มที่ 7 ได้รับการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทันที หลังจากตอบถูกแต่ละครั้ง
 ในกรณีตอบผิดโปรแกรมจะสั่งให้พยายามทำอีกครั้งหนึ่ง และจะเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง
 ให้เมื่อตอบผิด 10 ครั้ง

กลุ่มที่ 8 ให้เลือกระหว่างถูกหรือไม่ถูกค่าเฉลยหลังจากตอบคำถาม โดยการ
 กดปุ่ม ถ้ากดปุ่มหนึ่งจะได้รับค่าเฉลย เมื่อกดปุ่มเดิมอีกครั้งจะได้รับกรอบใหม่ และถ้า
 กดปุ่มอีกปุ่มหนึ่งจะได้รับกรอบใหม่

ผลการทดลองสรุปได้ว่า การเฉลยคำตอบมีผลทำให้นักเรียนทำคะแนนได้ดี
 กว่าที่ไม่เฉลยคำตอบ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ บริจด์แมน ในปี ค.ศ. 1974
 (Bridgeman. 1974 : 62 - 66) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 7
 จำนวน 233 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ในการทดสอบครั้งแรก ผู้ทดลองบอกกับนักเรียนว่า
 การทดสอบครั้งนี้เป็นการวัดความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียน

ส่วนการสอบครั้งที่สอง ผู้ทดลองสุ่มให้คะแนนนักเรียนโดยแบบผลคะแนน
 การทดสอบครั้งแรกใส่ในแบบทดสอบครั้งที่สอง ดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 (Success Feedback Condition) จำนวน 77 คน
 ได้รับทราบผลการทดสอบครั้งแรก 96 คะแนน กับสอนว่า "ดีมาก" ความสามารถในการ
 แก้ปัญหาของนักเรียนอยู่ในกลุ่มเก่าของนักเรียนเกรด 7

กลุ่มที่ 2 (Failure Feedback Condition) จำนวน 77 คน
 ได้รับคะแนน 53 คะแนน กับเขียนว่า "แย่มาก" ความสามารถในการแก้ปัญหา
 ของนักเรียนอยู่ในกลุ่มอ่อนของเกรด 7

กลุ่มที่ 3 (None Feedback Condition) จำนวน 79 คน ไม่ได้รับการบอกใด ๆ ทั้งสิ้น จากผลการทดสอบครั้งที่สอง สรุปได้ว่าการให้นักเรียนรู้ผลการสอบ เป็นแรงจูงใจให้เกิดความตั้งใจที่จะทำการทดสอบครั้งต่อไปให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ออสเลอร์ (Osler. 1954 : 115 - 121) โดยศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีสมรรถภาพทางการเรียนต่อที่ได้ทราบผลการสอบแล้วพบว่า การสอบครั้งต่อไปจะได้คะแนนสูงกว่าเดิมเสมอ

จากการวิจัยดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในช่วงเวลาที่ต่างกันมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่างกัน ดังนั้นในการเรียนการสอน ครูควรจะเลือกเวลาในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนให้เหมาะสมที่สุดเพื่อทำให้การสอนประสบผลสำเร็จ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2527 ของโรงเรียนบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี จำนวน 280 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เป็นนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยสูง นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยปานกลางและนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยต่ำ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบ Proportional Stratified Random Sampling แล้วสุ่มนักเรียนในแต่ละระดับ เข้ากลุ่ม 3 กลุ่ม โดยการสุ่มอย่างง่ายแล้วกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยการสุ่มอีกครั้งหนึ่ง

การดำเนินการแบ่งกลุ่ม

ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. นำคะแนนหมวดภาษาไทยในภาคเรียนต้น ปีการศึกษา 2527 ของนักเรียนจากประชากรทั้ง 280 คน มาเรียงอันดับจากมากไปหาน้อย ให้นักเรียนที่มีคะแนนสูงสุดลงมาถึงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 เป็นนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยสูง นักเรียนที่มีคะแนนระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ถึงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 เป็นนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยปานกลาง และนักเรียนที่มีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 เป็นนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาไทยต่ำ

2. กำหนดอัตราส่วนในการสุ่มนักเรียนในแต่ละระดับความสามารถทางด้านการเรียนภาษาไทย เป็นอัตราส่วน 1 : 2 : 1 นั่นคือ จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัยทั้งหมดประมาณ 40 เปอร์เซนต์ของประชากรทั้งหมด ซึ่งจะได้ตัวอย่างนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียน ซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยสูง 30 คน ปานกลาง 60 คน และความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยต่ำ 30 คน

3. สุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่มในข้อสอง ออกเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กัน ซึ่งจะได้กลุ่มละประมาณ 40 คน

4. สุ่มนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มในข้อ 3 เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

แผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)
ใช้แผนการวิจัยแบบ Factorial Design แบบ 3×3

		B		
		b_1	b_2	b_3
A	a_1			
	a_2			
	a_3			

A แทน การสอน

a_1 แทน การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที

a_2 แทน การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้า

- a3 แทน การสอนโดยการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
- B แทน ระดับความสามารถด้านการเรียนของนักเรียน
- b1 แทน นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนสูง
- b2 แทน นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนปานกลาง
- b3 แทน นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนต่ำ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองในแต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองเท่ากัน คือ 12 คาบ คาบละ 50 นาที
2. สอนนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยผู้สอนคนเดียวกัน แต่ให้ข้อมูลย้อนกลับต่างกัน ดังนี้
 - 2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที
 - 2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง 1 สัปดาห์
 - 2.3 กลุ่มควบคุม สอนโดยการไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. ทดสอบพื้นที่ที่สอนเสร็จในคาบที่ 12 กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ผล

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

1. แผนการสอน

ขั้นตอนในการสร้าง

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรขอบข่ายของเนื้อหาวิชาและจุดมุ่งหมายของวิชา

ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521

- 1.2 ศึกษาเนื้อหารายละเอียดของบทเรียนที่ใช้ในการทดลองสอน
- 1.3 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม สำหรับเนื้อหาที่จะสอน
พร้อมกับกำหนดกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
- 1.4 หลังจากสร้างแผนการสอนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำ
แผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทยตรวจ เพื่อปรับปรุงแก้ไข
2. แบบทดสอบย่อย
 - ขั้นตอนในการสร้าง
 - 2.1 ศึกษาเนื้อหาที่จะสอน เพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 2.2 สร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก โดยให้สอดคล้อง
กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 2.3 นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ พร้อมกับประเมินความ
สอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมกับข้อทดสอบ
 - 2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนในทศคมศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาคุณภาพของ
แบบทดสอบ
 - 2.5 นำผลการตรวจมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (Difficulty)
และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตร คัทนี บี (Brennan idex)
 - 2.6 นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้แล้วมาหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร
Binomial ของโลเวท (อังกฤษ สายยศ 2526 : 118 - 124)
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 - เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ
ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากหนังสือเทคนิคการวัดผล และหนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบของ ชวาล แพรัตกุล
 - 3.2 สร้างข้อสอบให้ตรงกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้ ตามความสำคัญของจุดประสงค์
 - 3.3 นำข้อสอบที่สร้างเสร็จแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยตรวจ
 - 3.4 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจและแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนระดับเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพของข้อสอบ
 - 3.5 นำกระดาษคำตอบที่ได้มาตรวจให้คะแนน โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน และถ้าตอบมากกว่า 1 แห่งในข้อเดียวกันได้ 0 คะแนน
 - 3.6 นำผลการตรวจมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เทห์ ฟาน (Chung Teh Fan. 1952 : 32) แล้วคัดเลือกและปรับปรุงข้อทดสอบไว้ใช้ในการทดลองจริง โดยเลือกค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป
 - 3.7 นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้แล้วมาหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR - 20 (ลวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 169)
- แบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้นำไปทดลองที่โรงเรียนในทอคมศึกษา แล้วนำมาหาค่าความยากง่ายและค่าความเชื่อมั่นได้ตามตาราง 1

ตาราง 1 คุณภาพของแบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์เรื่องพระร่วงสวรรคโลก

แบบทดสอบ	ค่าสถิติ					
	N	k	$\bar{X}$	S	r_{tt}	SE_{meas}
แบบทดสอบย่อย						
ชุดที่ 1	117	15	10.0086	2.5444	0.6914	1.4135
ชุดที่ 2	117	15	7.3590	2.9433	0.8442	1.1617
ชุดที่ 3	122	9	6.1393	1.4733	0.3343	1.2021
ชุดที่ 4	103	12	7.6214	2.2278	0.5483	1.4971
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์	110	30	14.481	3.401	0.85	1.32

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองสอนแล้ว ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทดสอบหลังการทดลอง มาตรวจคะแนนแล้วนำมาวิเคราะห์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย
2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบฝึก โดยใช้สูตร $KR - 20$
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 องค์ประกอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จึงได้กำหนดอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

อักษรย่อที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

A แทน การสอน

a_1 แทน การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที

a_2 แทน การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง

a_3 แทน การสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ

B แทน ระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทย

b_1 แทน ระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยสูง

b_2 แทน ระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยปานกลาง

b_3 แทน ระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของผลการทดลอง

2. เปรียบเทียบผลการทดลอง

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของผลการทดลอง เมื่อนำข้อมูลจากการทดลองมาวิเคราะห์ ได้ค่าสถิติพื้นฐานดังเสนอในตาราง 2 และ 3

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานหลังการทดลองจำแนกตามการสอน

ค่าสถิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
กลุ่มทดลอง 1	40	49.65	9.67
กลุ่มทดลอง 2	40	44.95	9.39
กลุ่มทดลอง 3	40	39.4	8.60

จากตาราง 2 พบว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงที่สุด และการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับถึงช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยรองลงมาตามลำดับ เพื่อทดสอบว่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยนี้แตกต่างกันหรือไม่ จึงทดสอบโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ซึ่งผลของการทดสอบดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของผลการทดลองโดยจำแนกตามลำดับความสามารถ

ค่าสถิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
สูง	40	17.37	7.40
ปานกลาง	60	14.57	10.94
ต่ำ	30	12.73	7.38

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงที่สุด และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมาตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 องค์ประกอบ ดังแสดงในตาราง

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง หลังการทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
การสอน	346.29	2	173.15	23.09**
ระดับความสามารถ	329.02	2	164.51	21.94**
ปฏิสัมพันธ์ ภายในกลุ่ม	116.88	4	29.22	3.90**
รวม	832.40	111	7.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า

1. การสอนที่แตกต่างกัน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเพื่อทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ จึงได้ใช้วิธีการของ Newman Keuls ทดสอบ ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 5

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนและระดับความสามารถของนักเรียน

มีอิทธิพลร่วมกัน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพื่อทดสอบว่ามีปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรในระดับใดบ้าง จึงทดสอบปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรในแต่ละระดับผลของการทดสอบดังแสดงในตาราง 7 และ 9

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จำแนกตามการสอน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มทดลอง 3	กลุ่มทดลอง 2	กลุ่มทดลอง 1
		39.4	44.95	49.65
กลุ่มทดลอง 3	3.94	-	5.55**	10.25**
กลุ่มทดลอง 2	44.95		-	4.70**
กลุ่มทดลอง 1	49.65			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ จำแนกตามระดับความสามารถ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ระดับความสามารถต่ำ	ระดับความสามารถปานกลาง	ระดับความสามารถสูง
		38.2	43.7	52.1
ระดับความสามารถต่ำ	38.2	-	5.50**	13.90**
ระดับความสามารถปานกลาง	43.7		-	8.40*
ระดับความสามารถสูง	52.1			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่านักเรียนที่มีระดับทางการเรียนภาษาไทยสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของการสอนและระดับความสามารถของนักเรียน
ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 7 ปฏิสัมพันธ์ของการสอนที่ระดับความสามารถแต่ละระดับ

Source of Variation	SS	df	MS	F
A at b ₁	20.07	2	10.04	1.34
A at b ₂	407.63	2	203.81	27.175**
A at b ₃	35.47	2	17.73	2.37

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า ปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับความสามารถของนักเรียน
ระดับปานกลางมีอิทธิพลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ดัง
แสดงในตาราง 8 แต่ไม่พบอิทธิพลของปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับความสามารถระดับสูง
และต่ำ

ตาราง 8 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของการสอนและระดับความสามารถปานกลาง

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มทดลอง 3	กลุ่มทดลอง 2	กลุ่มทดลอง 1
		11.20	14.95	17.55
กลุ่มทดลอง 3	11.20	-	3.75 ^{**}	6.35 ^{**}
กลุ่มทดลอง 2	14.95		-	2.60 ^{**}
กลุ่มทดลอง 1	17.55			-

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่าปฏิสัมพันธ์ของการสอนที่ระดับความสามารถปานกลางมีอิทธิพลทำให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนจากการให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนจากการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และกลุ่มนักเรียนที่เรียนจากการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มนักเรียนที่เรียนจากการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนจากการไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 9 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถของนักเรียนที่การสอนที่แตกต่างกัน

Source of Variation	SS	df	MS	F
B at a_1	142.55	2	71.275	9.50**
B at a_2	51.22	2	25.61	12.81**
B at a_3	252.30	2	126.15	16.82**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่าปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถของนักเรียนกับการสอนแต่ละแบบ มีอิทธิพลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการทดสอบเป็นรายคู่ ดังแสดงในตาราง 10 และ 12

ตาราง 10 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอน โดยการย้อนกลับพื้นที่

ระดับความสามารถ		ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	ค่าเฉลี่ย	13.60	17.55	18.5
ต่ำ	13.60	-	3.95**	4.9**
ปานกลาง	17.55		-	0.95
สูง	18.5			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถกับการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับพื้นที่ มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่มีอิทธิพลของปฏิสัมพันธ์ คือกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงและปานกลาง

ตาราง 11 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง

ระดับความสามารถ	ค่า			
	ค่าเฉลี่ย	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	ค่าเฉลี่ย	13.40	14.95	16.6
ต่ำ	13.40	-	1.35	3.20*
ปานกลาง	14.95		-	1.65
สูง	16.6			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่าปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถกับการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่มีอิทธิพลของปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง 12 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายกลุ่มของปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการไม่ให้ออมูลย้อนกลับ

ระดับความสามารถ	ค่าเฉลี่ย	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
		11.2	11.2	17.0
ต่ำ	11.2	-	0.0	5.80**
ปานกลาง	11.2		-	5.80**
สูง	17.0			-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 พบว่าปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถของนักเรียนที่การสอนโดยการไม่ให้ออมูลย้อนกลับมีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบอิทธิพลของปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มอื่น ๆ

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยสูง กลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยปานกลาง และในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยต่ำ ที่สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนและระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

สมมุติฐานในการค้นคว้า

1. นักเรียนที่สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยสูง นักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยต่ำ ที่สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนและระดับความสามารถด้านการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 120 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบ

Proportional Stratified Random Sampling

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบย่อย จำนวน 4 ฉบับ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ 1 ฉบับ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำเครื่องมือดังกล่าวไปทดลองกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วเก็บข้อมูลของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม เพื่อทำการวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ในการจัดกระทำข้อมูลทางสถิติดำเนินการดังนี้

4.1 นำข้อมูลที่ได้นี้มาคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมุติฐานดังกล่าว คือ

4.2.1 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 องค์ประกอบ

(Two - way Analysis of Variance)

4.2.2 เปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison

ตามวิธีของ Newman Keuls

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับความถนัดของนักเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ระดับของความมีนัยสำคัญ .01 ดังนี้

3.1 ปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับความสามารถของนักเรียนระดับปานกลางมีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับที่สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับและมีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วงสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียนกับการสอนแต่ละวิธีมีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกัน ดังนี้

3.2.1 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ

3.2.2 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ

3.2.3 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่สอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วงและการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงที่สุด และการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วงและการสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยรองลงมาตามลำดับ ทั้งนี้ได้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เพจ (Paige. 1966 : 276 : 277) ที่กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงที่สุด และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยรองลงมาตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คาร์ราเกอร์ (Karraker. 1967 : 1 - 14) ที่กล่าวว่ากลุ่มที่มีสมรรถภาพทางการเรียนสูง เมื่อได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่มีสมรรถภาพทางการเรียนปานกลางและต่ำ

3. พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนกับระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย กล่าวคือการสอนที่แตกต่างกันกับระดับความสามารถที่แตกต่างกันมีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ซึ่ง เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัย พบว่าปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับความสามารถของนักเรียนระดับปานกลาง มีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับนั้นสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งอาจเป็นเพราะขนาดของกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถปานกลางมีขนาดใหญ่กว่ากลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถสูงและต่ำ ผู้วิจัยจึงสนใจและ เสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปว่า ถ้าเปลี่ยนแปลงขนาดของกลุ่มแล้ว จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างไปจากเดิมหรือไม่
2. นอกจากวิชาภาษาไทยแล้ว ครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ก็ควรคำนึงถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. ควรทดลองการให้ข้อมูลย้อนกลับกับวิชาอื่น ๆ และในระดับชั้นอื่น ๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิร

บรรณานุกรม

- จุฬาลักษณ์ โกศลาพันธ์ การสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ใน
โรงเรียนพาณิชยการราชดำเนิน วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2515, 99 หน้า
- ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการเขียนข้อสอบ โรงพิมพ์คุรุสภา 2520, 407 หน้า
- ชูศรี วงศ์คันะ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย โรงพิมพ์เจริญผล 2525, 252 หน้า
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ หลักการทฤษฎีเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา กภาพสินธุ์
ประสานการพิมพ์ 2521, 303 หน้า
- ระพีชัย นาคกรทรรพ ปัญหาการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เอกสารประกอบ
การสัมมนาภาษาและการสื่อสาร ฉบับที่ 5 2516, 150 หน้า
- บุญชู ไพจิตร ผลของการทดสอบแบบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร อัสสัมนา
- บุญเชิด วิทยโณนันทพงศ์ การวัดและประเมินผลการศึกษา ทฤษฎี และการประยุกต์
อักษรเจริญทัศน์ 366 หน้า
- เทือก กุสุมา หัวข้อสำคัญในการศึกษาแผนใหม่ สำนักงานสภาพร 2500, 93 หน้า
- บุวดี ปริยัตินันท์ อิทธิพลของการเฉลยข้อสอบที่มีต่อพฤติกรรมด้านอาวเควในวิชา
คณิตศาสตร์ วิทยานิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2520, 82 หน้า อัสสัมนา
- ล้วน และ อังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์วิกิจ 2524, 287 หน้า
- สมบูรณ์ สีนถาวร ผลของการทำแบบฝึกหัดการทดสอบย่อย และการสอนสิ่งมกพร่องที่มี
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยานิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 52 หน้า
- สุนีย์ พันติพัฒนานันท์ ข้อมูลย้อนกลับ ภาควิชาโรงเรียนพยาบาล คณะแพทยศาสตร์
รามาธิบดี 2523, 8 หน้า อัสสัมนา

อมร จิตมัย การสำรวจวิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียน
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 73 หน้า
 อัดสำเนา

อังคณา สายยศ การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม วิจัยและวัดผล 25 2525,
 165 หน้า

Aderson, R. C., R. W. Kulhavy and T. Andre. "Feedback
 Prucedures in Programmed Instruction," Journal of
Education Psychology, 62 : 148 - 156, April, 1971.

Beeson, R. C. "Immediate Knowledge of Results and Test
 Performance," The Journal of Educational Research,
 66 : 224 - 226, January, 1973.

Blair, Glenn M. Educational Psychology, The Macmillian
 Company New York 1962. 678 pp.

Bloom, Benjamin S. Human Characteristics and School
Learning. New York, McGrawHill Book Company. 284 p.

Cronbach, L. J. Educational Psychology. 2nd ed. New
 York Harcourt Brace, 1968. 706 p.

Fan, Chung - Teh. Item Analysis Table, Princeton
 New Jursey. Educational Service, 1952. 32 p.

Jensen, Barry I. "An Independent - Study Laboratory
 Using Self - Scoring Tests," Journal of Educational
Research, 43 : 134 - 137 October, 1949.

Karraker, R. J. "Knowledge of Results and Incorrect
 Recall of Plausible Multiple - Choice Alternatives,"
The Journall of Educational Research, 66 : 224
 January, 1973.

Kirk, Roger E. Experimental Design Procedures for the
Behavioral Science. Balment California, Brooks / cole
 Publishing Company, 1968. 577 p.

Lowry, G. G. "The Effects of Quiz Sections on Performnce
 in General Chemistry," Journal of Chemical Education,
 51 : 121 - 124, February, 1974.

- More, A. J. "Delay of Feedback and The Acquisition and Retention of Verbal Materials in the Classroom," Journal of Educational Psychology. 60 : 339 - 342, October, 1969.
- Neman, M. I., R. G. Williams and J. H. Hiller "Delay of Information Feedback in an Applied Setting : Effects on Initially Learned and Unlearned Items," The Journal of Experimental Education. 42 : 55 - 59, Summer, 1974.
- Paige, D. D. " Learning While Testing," The Journal of Education Research. 59 : 276 - 277, February, 1966.
- Skinner, B. E. "The Science of Learning and the Art of Teaching," Harvard Educational Review, 24 : 68 - 97, 1954.
- Surber, J. R. and R. C. Anderson. "Delay - Retention Effect in Natural Classroom Settings," Journal of Education Psychology. 67 : 170 - 173, April, 1975.

การผนวกรวม

แผนการสอนเรื่อง พระร่วงสุวรรณโลก จดหมายและการย่อความ (12 คาบ)

คาบที่ 1 - 3 เรื่องพระร่วงสุวรรณโลก

เนื้อเรื่องตั้งแต่บทไหว้ครู ถึงช่วงที่ 1

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนเรียนจบหน่วยนี้แล้ว นักเรียนสามารถ

1. อธิบายเกี่ยวกับประวัติและประวัติการขับเสภาได้
2. เขียนเปรียบเทียบความแตกต่างของนิทาน คำานานและพงศาวดารได้
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับบทไหว้ครูได้
4. เขียนแผนผังและบอกชื่อวรรคของกลอนสุภาพได้
5. อ่านกลอนสุภาพได้ทั้งแบบธรรมดาและแบบทำนองเสนาะ
6. บอกลักษณะเดิมของกลอนสุภาพที่แตกต่างจากกลอนประเภทอื่นได้
7. เล่าเรื่องย่อของพระร่วงสุวรรณโลกได้
8. บอกชื่อเพลงไทยเดิมได้
9. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูเปิดเพลงการขับเสภาให้นักเรียนฟัง

ขั้นประกอบกิจกรรมการเรียน

1. ครูและนักเรียนช่วยกันอธิบายประวัติและประวัติการขับเสภา ความแตกต่างของนิทาน คำานาน และพงศาวดาร หลังจากได้อ่านบทนำเรื่องในบทเรียน

2. ครูอธิบายขั้นตอนหลักของกลอนสุภาพ และกลอนสุภาพ จากแผนผังที่นำมาเป็นสื่อในการสอน

3. ครูให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละเท่า ๆ กัน เพื่อศึกษาคำสัมผัสจากกลอนที่ครูยกตัวอย่างให้ 2 บท

4. ครูเปิดเทป การอ่านกลอนสุภาพ การอ่านกลอนสุภาพแบบธรรมดา และแบบทำนองเสนาะ พร้อมกับให้นักเรียนฝึกหัดอ่านด้วย

5. ครูและนักเรียนช่วยกันอภิปรายลักษณะเด่นของกลอนสุภาพ

6. ครูให้นักเรียนศึกษาคำศัพท์จากศัพท์านุกรม บอกความหมาย และฝึกเขียนคำศัพท์

7. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องตามลักษณะการอ่านแบบต่าง ๆ ตอนใดเป็นเพลงไทยเดิม ก็เปิดเทปให้นักเรียนฟัง ครูอาจฝึกให้นักเรียนร้องเพลงที่มีทำนองง่าย ๆ เช่น ช่างประสานงา เป็นต้น

8. ให้นักเรียนถอดคำประพันธ์ เจ้าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือแบบเรียนชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1

2. แผนผังกลอนสุภาพ

3. เทปการอ่านกลอนสุภาพ ทำนองเสนาะ และกลอนสุภาพ

การประเมินผล

1. การตอบคำถามของนักเรียน

2. การร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนด เช่น ละครอ่าน การอภิปราย การสรุปเรื่อง

ตอนที่ 4-6

เนื้อเรื่อง ตั้งแต่ช่วงที่ 2 จนจบ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อเรียนจบหน่วยนี้แล้ว ให้นักเรียนสามารถ

1. อ่านเนื้อเรื่องเป็นทำนองเสนาะได้
2. อ่านคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้อง
3. บอกความหมายของคำศัพท์จากเรื่องได้
4. ถอดคำประพันธ์เป็นร้อยแก้วได้
5. อภิปรายลักษณะนิสัยตัวละครได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม อย่างน้อย

1 ตัวละคร

6. อภิปรายคตินิยมและคตินิยมเกี่ยวกับกรรมได้อย่างน้อย 10 ข้อ จาก

15 ข้อ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องเป็นทำนองเสนาะ และเปิดเพลงไทยเดิมเฉพาะตอนที่ เป็นเพลงให้นักเรียนฟัง

2. ครูแก้ไขคำที่นักเรียนอ่านออกเสียงความกล้ำไม่ชัดเจน และฝึกอ่านคำควบกล้ำ

3. ครูให้นักเรียนค้นหาความหมายของศัพท์จากศัพทานุกรม แล้วบอกความหมาย

4. ให้นักเรียนถอดคำประพันธ์เป็นร้อยแก้ว

5. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความรู้เกี่ยวกับเพลงไทยเดิม ในเรื่องและบทวนชื่อเพลงต่าง ๆ

6. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ให้วิเคราะห์อุปนิสัยของตัวละครที่ครูกำหนดให้ กลุ่มละ 1 ตัว และค้นคว้าคตินิยมจากเรื่องตามที่ครูกำหนดให้ กลุ่มละ 1 ข้อ แล้วมาอภิปรายหน้าชั้นเรียน

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือแบบเรียนทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1
2. เทปเพลงไทยเดิม

การประเมินผล

1. การตอบคำถามของนักเรียน
2. การร่วมกิจกรรมในขณะเรียนของนักเรียน
3. การทำงานกลุ่ม
4. การรายงาน

คาบที่ 7-8

เนื้อเรื่อง การเขียนจดหมายส่วนตัว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อเรียนจบหน่วยนี้แล้วให้นักเรียนสามารถ

1. บอกประโยชน์ของการเขียนจดหมายส่วนตัวได้
2. บอกถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ของจดหมายส่วนตัวได้
3. บอกวิธีการเขียนและส่งจดหมายได้ถูกต้อง
4. บอกลักษณะภาษาของจดหมายส่วนตัวที่ใช้กับบุคคลในระดับต่าง ๆ ได้
5. เขียนจดหมายส่วนตัวถึงญาติผู้ใหญ่ได้ อย่างน้อยคนละ 1 ฉบับ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนสนทนาถึงวิธีการสื่อสารชนิดต่าง ๆ ซึ่งมีการเขียนจดหมายรวมอยู่ด้วย
2. ครูให้นักเรียนอภิปราย ถึงประโยชน์ของการสื่อสารด้วยจดหมายส่วนตัว

3. ครูอธิบายส่วนประกอบต่าง ๆ ของจดหมายส่วนตัว
4. ครูให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาในการเขียนจดหมายส่วนตัว ถึงบุคคลในระดับต่าง ๆ โดยให้เปลี่ยนภาษาจากประโยคที่ครูกำหนดให้ไปตามฐานะของบุคคลในระดับต่าง ๆ
5. ครูให้นักเรียนอภิปรายวิธีการเขียนจดหมายส่วนตัว และการส่ง โดยให้นักเรียนดูแผนภูมิการเจ้าหน้าที่ของจดหมาย ลักษณะของซอง และ แสตมป์
6. ครูให้นักเรียนดูตัวอย่างจดหมายส่วนตัวที่ถูกต้อง
7. ครูให้นักเรียนฝึกเขียนจดหมายส่วนตัวถึงญาติผู้ใหญ่ เป็นประสบการณ์จริง คือ ให้เขียนส่งทางไปรษณีย์ เพื่อสอบถามถึงเรื่องตำนานต่าง ๆ คนละ 1 เรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิการเจ้าหน้าที่ของจดหมายส่วนตัว
2. ซองจดหมายส่วนตัว และ แสตมป์
3. ตัวอย่างจดหมายส่วนตัว

การประเมินผล

1. การอภิปรายของนักเรียน
2. การฝึกใช้ภาษาเขียนจดหมาย
3. การเขียนจดหมายที่ครูกำหนดให้เขียน

คาบที่ 9-10

เนื้อเรื่อง ฝึกสรุปใจความสำคัญของเรื่อง (การย่อความ)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อเรียนจบหน่วยนี้แล้วให้นักเรียนสามารถ

1. บอกความหมายของการย่อความใดถูกต้อง
2. บอกประโยชน์ของการย่อความใดอย่างน้อย 3 ข้อ
3. บอกส่วนประกอบของการย่อความใด
4. บอกหลักการย่อความใด
5. สรุปใจความสำคัญจากเรื่องสั้น ๆ ที่ครูอ่านให้ฟังได้
6. ย่อความเรื่อง พระร่วงสวรรคโลก ไก่
7. ย่อ ตำนานสังกรโคก คนละ 1 เรื่อง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนคนหนึ่งมาเล่าเหตุการณ์ที่ประทับใจมากในเวลา 2 นาที
2. ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปความหมายของเรื่องที่นักเรียนเล่าในข้อที่ 1 แล้วให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการย่อความด้วย
3. ครูอธิบายส่วนต่าง ๆ ของการย่อความ โดยใช้แผนภูมิประกอบ
4. ครูอธิบายหลักการย่อความ แล้วให้นักเรียนสรุปอีกครั้งหนึ่ง
5. ครูอ่านเรื่องสั้นให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปใจความ

สำคัญ

6. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ประมาณกลุ่มละ 5-6 คน ให้อ่านเรื่อง พระร่วงสวรรคโลก แล้วนำมาอ่านหน้าชั้น เพื่อเปรียบเทียบผลงานของแต่ละกลุ่ม โดยครูวิจารณ์ ข้อดี และ ข้อบกพร่อง ของผลงานแต่ละกลุ่มด้วย
7. ครูให้นักเรียนเล่าตำนานที่ได้รับมอบหมายที่เขียนในคาบที่ 8 หรือจากการค้นคว้า

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิส่วนประกอบของการบอกความ
2. เรื่องสั้นที่ครูเตรียมไว้
3. หนังสือแบบเรียนทักษะชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การประเมินผล

1. จากการตอบคำถามและการนิพนธ์ของนักเรียน
2. การฝึกหัดบอกความของนักเรียน

คาบที่ 11-12

เนื้อเรื่อง การใช้พจนานุกรม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อเรียนจบหน่วยนี้แล้ว ให้นักเรียนสามารถ

1. ใช้พจนานุกรมได้ถูกต้องและรวดเร็ว
2. เขียนความหมายของศัพท์ที่กำหนดให้ อย่างน้อย 8 คำ จาก 10 คำ

จากพจนานุกรม

3. แต่งประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ได้ อย่างน้อย 5 ประโยค
4. บอกประโยชน์ของพจนานุกรมได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนบอกถึงวิธีการหาคำศัพท์ในศัพท์านุกรม และ ความเข้าใจในความสัมพันธ์ของการใช้พจนานุกรม
2. ครูให้นักเรียนศึกษาวิธีเรียงลำดับ พยัญชนะ และสระในพจนานุกรม แล้วช่วยกันทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ผูกการเรียงลำดับคำในพจนานุกรม โดยให้นักเรียนเข้าแถวหน้าชั้นประมาณ 10 คน แล้วให้ช่วยกันจัดแถวเรียงลำดับชื่อ เหมือนในพจนานุกรม โดยจากขวาไปซ้าย
4. ครูใส่บัตรคำ บนกระเป๋านั่ง ให้นักเรียนออกมาช่วยกันเรียงลำดับคำนาม จากพจนานุกรม
5. นำพจนานุกรมมาให้นักเรียนฝึกค้นหาคำศัพท์ โดยเปิดหาคำตามที่กำหนดภายในเวลาที่กำหนดให้ แล้วเขียนความหมายของคำศัพท์นั้นไว้ด้วย
6. ครูกำหนดศัพท์ให้ 10 คำ ให้นักเรียนเลือก 8 คำ ค้นหาความหมายของศัพท์ และ แต่งประโยคทุกคำศัพท์ โดยให้ความหมายที่ถูกต้อง
7. ให้นักเรียนอภิปราย ถึงประโยชน์ของพจนานุกรม

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. พจนานุกรม
2. กระเป๋านั่ง
3. บัตรคำศัพท์

การประเมินผล

1. การร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. การทำแบบฝึกหัดของนักเรียน

ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ "พระร่วงสวรรคโลก"

1. เหตุใดนางอุทัยจึงกลับไปเมืองบาดาล?
 - ก. เกรงกลัวอำนาจของบิดา
 - ข. ถูกพระยาอภัยคามณีขี้บไล้
 - ค. คิดถึงบิดาและบรรดานาคทั้งหลาย
 - ง. น้อยใจที่พระยาอภัยคามณีไม่ยกย่อง
 - จ. สำนึกในความผิดของตนที่หลงรักชายที่ราศีกำเริบต่างกัน
2. พระอภัยคามณีเป็นบุคคลประเภทใด?
 - ก. นักบุญ
 - ข. นักบวช
 - ค. ผู้ถือศีล
 - ง. ผู้ทรงความยุติธรรม
 - จ. ผู้ทรงความกล้าหาญ
3. เรื่องพระร่วงสวรรคโลกจัดเป็นเรื่องประเภทใด?
 - ก. เรื่องเล่า
 - ข. เรื่องจริง
 - ค. เรื่องอุทาหรณ์
 - ง. เรื่องประวัติศาสตร์
 - จ. เรื่องจากประสบการณ์ของผู้แต่ง
4. ข้อใดเป็นลักษณะของเสภา?
 - ก. การขับร้องเป็นทำนองชนิดหนึ่ง เรื่องที่ขับมักเป็นนิทาน
 - ข. การขับร้องเป็นทำนองชนิดหนึ่ง เรื่องที่ขับมักเป็น เรื่องที่แต่งขึ้นใหม่
 - ค. การขับร้องเป็นทำนองเพลงคาง ๆ เรื่องที่ขับมักเป็น เรื่องจริงในประวัติศาสตร์
 - ง. การขับร้องเป็นทำนองเพลงคาง ๆ เรื่องที่ขับมักเป็นนิทาน ตำนาน หรือพงศาวดาร
5. เหตุใดก่อนที่จะทำกิจอันใด โดยเฉพาะที่เป็นงานศิลปะจึงต้องมีการไหว้ครู?
 - ก. เพื่อขจัดศัตรูและอุปสรรคที่จะมีแก่งานที่ทำ
 - ข. เพื่อให้จิตใจหมกจกบริสุทธีงานที่ทำจะได้มีคุณภาพสูง
 - ค. เพื่อให้เกิดสมาธิงานที่ทำจะได้สำเร็จสมความมุ่งหมาย
 - ง. เพื่อให้เกิดกำลังใจที่จะทำงานให้สำเร็จและมีคุณภาพสูง
 - จ. เพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และผู้มีพระคุณกลั่นดาบให้งานสำเร็จและมีคุณภาพสูง

6. "แน่วหนทางแปดอย่างล้วนทางตรง"
หนทางแปดอย่าง หมายถึงอะไร
- ก. ทิศ 8
 - ข. สีล 8
 - ค. มรรค 8
 - ง. ธรรมะ 8 ข้อ
 - จ. คุณธรรม 8 อย่าง
7. "ถือไม้เท้าสองอันให้มันไว้ จะได้ใช้
จนคำพังทลายสอน" ข้อความนี้หมายความว่า
อย่างไร
- ก. มีศีลธรรม
 - ข. มีเมตตากรุณา
 - ค. มีสติสัมปชัญญะ
 - ง. มีความอดกลั้นและสงบเสงี่ยม
 - จ. มีความละเอียดและเกรงกลัวบาป
8. "วัถถิ" หมายความว่าอะไร
- ก. พอคํา
 - ข. ข้างไม้
 - ค. ขาวนา
 - ง. ข้างฝีมือ
 - จ. นักดนตรี
9. ที่ว่า "ถนนมเลียงกุมารมาด้วยความการุณ
ณของสงฆ์ให้เห็นทัน" ฉะนั้นในที่นี้
หมายถึงอะไร
- ก. การที่นางนาคไคยบุตร
 - ข. การที่พระมหีสัตถ์ทั้งครุฑ
 - ค. การที่พระอภัยคามีโอรสเพิ่มขึ้นอีก
องค์หนึ่ง
 - ง. การที่พระอภัยคามีได้ขยายอาณาเขต
กว้างอีกมาก
 - จ. การที่พระอภัยคามีได้ทรงสร้าง
ปราสาทจนสำเร็จ
10. "มีผิวทั้งผิวไว้ในนา มีลูกยากี่ร่างไว้
กลางไพร" ผู้กล่าวข้อความนี้มีความรู้สึก
ใดเป็นสำคัญ
- ก. โกรธ
 - ข. พุทข
 - ค. อาฆาตจองเวร
 - ง. ปลอบใจตัวเอง
 - จ. น้อยใจในวาสนา
11. เรื่องพระร่วงสวรรคโลกให้ข้อคิดคำนึง
มากที่สุด?
- ก. ความยุติธรรม
 - ข. ความกตัญญู
 - ค. อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์
 - ง. การอบรมบุตรหลาน
 - จ. คุณธรรมต่าง ๆ ของผู้ที่จะเป็นหัวหน้า

12. "สัตว์โลกทุกชนิดที่คิดถูก พอเลี้ยงดู
แข็งใหญ่แล้วไม่กัก" ขอความนี้ให้ขอ
คิดอย่างไร?
- เมื่อเลี้ยงดูโตแล้ว ควรปล่อย
ให้เป็นอิสระไม่ต้องอบรมต่อไป
 - เมื่อเลี้ยงดูโตแล้ว ควรให้ออกไป
เผชิญชีวิตด้วยตนเอง
 - เมื่อเลี้ยงดูโตแล้วควรเลี้ยงดูต่อไป
โดยให้มีอิสระพอควร
 - เมื่อเลี้ยงดูโตแล้วควรรับให้มีผู้ครอง
รับผิดชอบเลี้ยงดูกันเอง
 - เมื่อเลี้ยงดูโตแล้ว ควรปล่อยให้ไป
ไหนมาไหนได้โดยอิสระ
13. เหตุใดพระมเหสีของพระยาอภัยคามณี
จึงเลี้ยงดูกุมารด้วยความรักเหมือนลูกของตน
- เพราะกุมารเป็นกำพร้ามารดา
 - เพราะนางไม่มีโอกาสที่แท้จริง
 - เพราะนางเห็นแก่พระยาอภัยคามณี
 - เพราะกุมารมีหน้าตาเหมือน
พระยาอภัยคามณี
 - เพราะกุมารรักใคร่สนิทสนมกับ
นางเหมือนมารดาของตน
14. พระอรุณและพระฤทธิเป็นตัวอย่างที่ดีแก่
นักเรียนในข้อใด?
- เชื่อฟังคำสั่งจากบิดามารดา
 - ศึกษาวิชาความรู้จนเชี่ยวชาญ
 - พี่น้องรักใคร่กลมเกลียวกัน
 - พูดจาไพเราะอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่
 - ถูกทุกข้อ
15. จากการอ่านเรื่องพระร่วงสวรรคโลก
เราอาจคาดคะเนได้ว่า เมืองไทยใน
สมัยโบราณอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข
เพราะเหตุใด?
- ศัตรูเกรงกลัวไทย
 - ประชาชนเชื่อฟังพระมหากษัตริย์
 - พระบารมีความสามารถของกษัตริย์
 - ความรักใคร่กลมเกลียวกันของประชาชน
 - กษัตริย์ทรงประพฤติตนอยู่ในทศพิธ
ราชธรรม
16. ข้อใดเป็นประโยชน์สำคัญที่สุดของ
พจนานุกรม?
- บอกเสียงอ่าน
 - บอกชนิดของคำ
 - บอกประวัติของคำ
 - บอกความหมายของคำ
 - บอกลักษณะของคำที่ใช้เฉพาะแห่ง

17. ข้อใดเรียงลำดับตัวอักษรได้ถูกต้อง
ตามพจนานุกรม?

- ก. บ ป ผ ฝ พ
- ข. ง จ ช ฌ ฦ
- ค. ฦ ฦ ฦ ฦ ฦ
- ง. ท ฌ ฦ ฦ ฦ
- จ. ค ฦ ฦ ฦ ฦ

18. การเรียงลำดับคำที่อยู่ต้นพจนานุกรม
ข้อใดเรียงก่อน

- ก. คิน
- ข. ค้าย
- ค. คกกไม้
- ง. เคื่อครอน
- จ. เคี่ยวคาย

19. ถ้าต้องการค้นหาคำ เหงา จะต้อง
ค้นหาจากพจนานุกรมหมวดอักษรใด

- ก. เ
- ข. ห
- ค. ง
- ง. หง
- จ. เห

20. ถ้าต้องการค้นหาคำว่า ทราบ จะต้องไป
ค้นหาจากพจนานุกรมหมวดอักษรใด

- ก. บ
- ข. ท
- ค. พ
- ง. ทร
- จ. ทรา

21. อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม
ข้อ 8 - 10

เสียงลือเสียงเล่าอ้าง อันใด พี่เอย
เสียงยอมขอยศใคร หัวหล้า
สองเชื้อพี่หล้าไหล สืบสืบ ฤาพี่
สองพี่คิดเองอ้า อย่าได้ถามเผื่อ
คำว่า "หล้า" หมายถึงอะไร

- ก. พี่
- ข. น้ำ
- ค. ไก่
- ง. โลก
- จ. ไกลมาก

22. คำใดเขียนได้ผิดจากพจนานุกรม

- ก. สะตึก
- ข. สะควก
- ค. สะพาย
- ง. สะพาน
- จ. สะเพือน

23. ข้อใดเขียนนิคตามพจนานุกรม
 ก. ไค
 ข. ขัป
 ค. หฤทัย
 ง. อรไทย
 จ. อธิปไตย
24. ข้อใดเขียนข้อใดอ่านผิด
 ก. กรณี อ่านว่า กอ-ระ-ณี
 ข. คุณคา อ่านว่า คุณ-คา
 ค. สัปคาศ์ อ่านว่า สับ-คา
 ง. คมนาคม อ่านว่า คะ-มะ-นา-คม
 จ. กาลเวลา อ่านว่า กาน-เว-ลา
25. ข้อใดเขียนข้อใดอ่านผิด
 ก. กิจการ อ่านว่า กิด-กาน
 ข. วิศวกร อ่านว่า วิต-ถาน
 ค. บรรพชา อ่านว่า ปัน-พะ-ชา
 ง. เทศบาล อ่านว่า เทค-สะ-ปาน
 จ. อาชยาน อ่านว่า อา-ชะ-หยาน
26. คำ "สระ" ซึ่งหมายถึงสระ พยัก ล้าง
 ออกเสียงอย่างไร
 ก. สะ
 ข. สระ
 ค. สะ-ระ
 ง. สอ-ระ
 จ. สะ-หระ
27. อักษรย่อในวงเล็บ บอกลักษณะของคำ
 ที่ใช้ข้อใดผิด
 ก. ราชา คือ ราชาศัพท์
 ข. เลิก คือ คำที่เลิกใช้แล้ว
 ค. โบ คือ คำที่ใช้แต่โบราณ
 ง. วิทยา คือ คำที่ใช้ในวิชาการศึกษา
 จ. แบบ คือ คำที่ใช้เฉพาะหนังสือไม่ใช้
 คำพูดทั่วไป
28. อักษรย่อในพจนานุกรม น หมายถึงอะไร
 ก. คำนำ
 ข. คำนาม
 ค. หนังสือ
 ง. คำสรรพนาม
 จ. คำสันธาน
29. อักษรย่อในพจนานุกรม ว หมายถึงอะไร
 ก. วิชา
 ข. เว้นวรรค
 ค. วิชาการ
 ง. คำวิเศษณ์
 จ. วิทยาศาสตร์
30. อักษรย่อในพจนานุกรม ป.ส. หมายถึงอะไร
 ก. ปกติ
 ข. ปริศนา
 ค. ประเด็น
 ง. ภาษาปาก
 จ. บาลี-สันสกฤต

ค่าสถิติของการวิเคราะห์แบบทดสอบ

ค่า P_H , P_L , p , r Δ ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง พระร่วงสุวรรณคโลก

ข้อที่	P_H	P_L	p	r	Δ
1	.8	.63	.72	.21	10.7
2	.3	.13	.21	.24	16.2
3	.5	.33	.41	.18	13.9
4	.5	.33	.41	.18	13.9
5	.60	.20	.39	.42	14.1
6	.40	.20	.30	.24	15.1
7	.50	.06	.25	.56	15.7
8	.56	.66	.83	.49	9.1
9	.43	.23	.33	.23	14.8
10	.63	.33	.48	.30	13.2
11	.73	.30	.52	.43	12.8
12	.36	.16	.25	.25	15.6
13	.30	.16	.23	.19	16.0
14	.36	.20	.28	.20	15.4
15	.83	.26	.55	.57	12.5
16	.86	.50	.70	.41	11.0
17	.90	.60	.76	.39	10.1

ข้อที่	P_H	P_L	p	r	Δ
18	.40	1.5	.27	.31	15.5
19	.30	.16	.23	.19	16.0
20	.40	.10	.24	.39	15.9
21	.56	.20	.37	.38	14.3
22	.93	.56	.77	.49	10.1
23	.9	.43	.69	.53	11.1
24	.33	.16	.24	.22	15.8
25	.56	.33	.45	.21	13.5
26	.53	.33	.44	.19	13.6
27	.43	.16	.29	.32	15.2
28	.90	1.4	.53	.74	12.7
29	.80	.23	.52	.56	12.8
30	.90	.30	.62	.62	11.7

ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1

ข้อ	B	P	ข้อ	B	P
1	.26	.33	8	.26	.77
2	.26	.52	9	.24	.70
3	.19	.65	10	.14	.91
4	.08	.45	11	.16	.86
5	.15	.70	12	.29	.53
6	.41	.69	13	.27	.68
7	.18	.70	14	.41	.59
			15	.26	.58

ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อยชุดที่ 2

ข้อ	B	P	ข้อ	B	P
1	.33	.61	8	.39	.17
2	.30	.58	9	.11	.52
3	.43	.38	10	.26	.43
4	.51	.30	11	.42	.39
5	.33	.36	12	.06	.87
6	.39	.49	13	.17	.66
7	.31	.38	14	.50	.25
			15	.52	.29

ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3

ข้อ	B	P	ข้อ	B	P
1	.43	.53	6	.43	.49
2	.33	.61	7	.19	.81
3	.33	.67	8	.55	.13
4	.10	.37	9	.27	.60
5	.03	.95			

ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อยชุดที่ 4

ข้อ	B	P	ข้อ	B	P
1	.22	.44	7	.37	.60
2	.59	.76	8	.24	.47
3	.25	.45	9	.34	.53
4	.74	.39	10	.27	.48
5	.58	.75	11	.95	.92
6	.75	.85	12	.81	.90

ทดสอบย่อย ชุดที่ 1

1. เรื่องพระร่วงสวรรคโลก แต่งขึ้นด้วย

ความหมายใด

ก. โชชัยเสภา

ข. โชไชยโชน

ค. โชอันอย่างนิทานนิยาย

ง. โชชัยร้องตามทำนองเพลงต่าง ๆ

จ. โชชัยเสภาและชัยร้องตามทำนองเพลงต่าง ๆ

2. นิทานกับตำนานแตกต่างกันอย่างไร

ก. นิทานเป็นเรื่องจริง ตำนานเป็นเรื่องสมมุติ

ข. นิทานเป็นเรื่องสมมุติ ตำนานเป็นเรื่องจริง

ค. นิทานเป็นเรื่องอิงประวัติศาสตร์ ตำนานเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมา

ง. นิทานเป็นเรื่องแต่งขึ้นอาจมีเค้าจริง ตำนานเป็นเรื่องเล่าซึ่งมีเค้าความจริง

3. จุดประสงค์ของประเพณีไหว้ครูคืออะไร

ก. ให้มีกำลังใจ

ข. เพื่อเป็นสิริมงคล

ค. เพื่อให้งานมีคุณภาพ

ง. เพื่อให้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง

จ. เพื่อกำจัดศัตรูให้หายแพ้

4. ข้อใดไม่ใช่เรื่องที่เกิดในการไหว้ครู

ก. มิตรสหาย

ข. บิดามารดา

ค. ครูอาจารย์

ง. พระเจ้าแผ่นดิน

จ. เทพเจ้าสำคัญ

5. กรณีกิจที่พระยาอภัยคามณีทำเป็นประจำคืออะไร

ก. ล่าสัตว์

ข. ท่องเที่ยว

ค. จำศีลภาวนา

ง. เยี่ยมเยียนราษฎร

จ. ทำนุบำรุงศาสนา

6. พระยานาคส่งข้อความสำคัญอะไรแก่นางอุทัย

ก. ถวายไปนาน

ข. อย่าไปให้ไกล

ค. ให้ระวังอันตราย

ง. ให้แปลงกายเป็นคน

จ. อย่าหลงไหลชายที่เป็นมนุษย์

7. นางอุทัยก็ลอยงำไรจึงขึ้นไปบนหลังบน
พระแท่นของพระยาอภัยคามณีในถ้ำ
- คิดว่าเจ้าของกงไม่รังเกียจ
 - คิดว่าแต่เห็นเจ้าของสิ่งแล้ว
 - คิดว่าขึ้นไปแล้วคงจะได้พบเนื้อคู่
 - คิดว่าเหวคาเนรมิตให้ควยความ
เมตตา
 - คิดว่าถึงแม้จะมีเจ้าของก็ชวนอนพัก
ชั่วคราวก่อน
8. ข้อความนี้กล่าวถึงใคร
"เหวคาบุกพิศต่างคิดกร้าม คนยืนนาม
ตัวแข็งบสยงชน"
- ฤทธิ कुमार
 - อรุณ कुमार
 - พระภรรมาวงศ์
 - พระยานาคราช
 - พระยาอภัยคามณี
- อ่านข้อความนี้แล้วตอบคำถามข้อ 9 - 13
- "อันถ้ำนี้ขึ้นมาเป็นอาจิณ
รักษาสีลเสาะสร้างทางบุคคล
เพราะสงัดไกลย่านหมู่บ้านคน
ไกลกังวลรโหฐานสำราญครัน
พี่เป็นคนชื่ออภัยไกรกิตติ
เจ้าหริภุญชัยโอศวรรย์
มีสมบัติน่านาถารพัน
- ยังชาคันแต่ชาชะชาตินาคี
อันความผิคนองไชรันใหญ่หลวง
ละลาล่วงเกะกะร่วมพระที่
ต้องปรับไหม้งอรอนอนอีกที่
และคราวนี้เพื่อผู้เป็นคู่นอน"
9. ถ้ำในข้อความนี้อยู่ที่ใด
- เขตเมืองสุโขทัย
 - เขตเมืองนาคาค
 - เขตเมืองสวรรคโลก
 - เขตเมืองหริภุญชัย
 - เขตเมืองศรีสัชนาลัย
10. เหตุใดพระยาอภัยคามณีจึงเลือกถ้ำนี้
เป็นที่จำศีล
- มีธรรมชาติสวยงาม
 - เป็นที่นางนาคชอบมาเที่ยว
 - อยู่ไม่ไกลจากเมืองเกินไป
 - มีแท่นทิพย์เหวคาเนรมิตไว้
 - เป็นที่สงขเจียบห่างจากบ้านคน
11. พระยาอภัยคามณีรักษาสีลเพื่ออะไร
- เพื่อให้มีฤทธิ์
 - เพื่อให้อายุยืน
 - ให้เกิดบุญกุศล
 - เพื่อให้อนามับสมบุรณ์
 - เพื่อให้ได้โอรสสืบราชสมบัติ

12. พระยาอภิบาลที่มีสมบัติมากมายแต่
ยังขาดอะไร
ก. ขาขวา
ข. ราชธิดา
ค. ราชโอรส
ง. ขาขวาที่เป็นนาค
จ. ปราสาทที่วิจิตรพิสดาร
13. นางอุทัยทำความผิดอะไร
ก. แปลงกายเป็นมนุษย์
ข. แปลงกายกลับเป็นนาค
ค. ไม่รับรัศพระยาอภิบาลที่
ง. ไม่ยอมอยู่ในโลกมนุษย์ต่อไป
จ. นอนบนพระแท่นของพระยา
อภิบาลที่โดยไม่ขออนุญาต
14. "นางอุทัยนั้นได้เห็นชายยืน
รับลูกขึ้นช่วยเข็นเดินห่อหุ้ม
ใครหนองงามกายงามท่าทาง
ชำเลืองหางตาชม้อยลอยพิ้งความ"
- จากข้อความนี้ นางอุทัยมีความรู้สึกอย่างไร
ก. นึกรัก
ข. ตกใจ
ค. ลึบอาย
ง. เหมินอาย
จ. หวาดกลัว
15. ข้อใดแสดงให้เห็นนิสัยรักเด็กของนายพราน
และภรรยา
ก. ชะรอยพ่อบุญปลูกดูถูกเจ้านาย
มีเรื่องอายแมธรรมา
ข. จวบพักตร์น้อยจิมลิมพริ้มเพราตา
เสนหาพรานอุ้มอุมาเรือน
ค. เมื่อนายพรานฟังว่าน้ำตาตก
รับทารกกอดไว้โอบอุ้ม
ง. เมียเขยชมจวบหัวผัวจวบพักตร์
ทั้งสองรักพันผูกเหมือนลูกตน
จ. เห็นกุมมาโลภานาจับกอด
เพ็งแรกคอดอ้าปากร้องควากอยู่

ทดสอบย่อย ชุดที่ 2 (เนื้อเรื่องช่วงที่ 2)

1. นายพรานสันนิษฐานว่า กุมารถูกทิ้งไว้ในถ้ำเพราะสาเหตุใดเป็นสำคัญ

- ก. มารดาถึงแก่กรรม
- ข. บิดามารดาถึงแก่กรรม
- ค. เป็นเคราะห์กรรมของกุมาร
- ง. บิดามารดาถูกขับไล่ออกจากเมือง
- จ. บิดามารดามีเรื่องน่าอับอายทางเพศ

2. ปราสาทองค์ใหม่ที่พระยาอภัยคามณีรับสั่งให้สร้างขึ้น มีลักษณะพิเศษอย่างไร

- ก. ฝาผนังเขียนรูปป่าหิมพานต์
- ข. เพดานเขียนเป็นภาพเทวาลัย
- ค. ฝาผนังเขียนเป็นรูปเมืองมาดาล
- ง. มีรูปนาคตามซุ้มพระแก้วและพระทวาร
- จ. มีถ้ำจำลองคล้ายถ้ำที่เคยประทับร่วมกับนางอุทัย

3. เหตุใดกุมารจึงได้นามว่า "อรุณ"

- ก. เพราะเกิดเวลารุ่งเช้า
- ข. เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อนางอุทัย
- ค. เพราะมีผิวพรรณดุจดั่งเหมือนแสงอรุณ
- ง. เพราะมีอภินิหารปราสาทเอนบึงแสงตะวัน
- จ. เพื่อให้เป็นมงคลนาม เพราะอรุณแปลว่า "รุ่ง" หรือ "สว่าง"

4. ในสมัยโบราณ การที่กษัตริย์ส่งโอรสไปครองหัวเมืองต่างๆ เพื่อความมุ่งหมายใด

- ก. เพื่อป้องกันโอรสมิให้แตกสามัคคีกัน
- ข. เพื่อเป็นหูเป็นตาคอยสอดส่องชาวศึกสงคราม
- ค. เพื่อป้องกันค่านทางที่ข้าศึกจะยกมาตี
- ง. เพื่อป้องกันค่านทางที่ข้าศึกจะยกมาตีเมืองหลวง
- จ. เพื่อเป็นแบบอย่างแก่ขุนนางข้าราชการในการทํางานให้แก่บ้านเมือง

5. พระธรรมวงศ์เป็นใคร

- ก. พระยานาคบิดานางอุทัย
- ข. พระบิดาของพระยาอภัยคามณี
- ค. กษัตริย์ขอมที่ครองเมืองสุโขทัย
- ง. กษัตริย์องคกอนของเมืองศรีสัตนาแลย์
- จ. พระบิดาของพระมเหสีของพระยาอภัยคามณี

6. เหตุใดเมืองศรีสัตนาคนหุตจึงว่างกษัตริย์

- ก. เพราะกษัตริย์องค์ก่อนสิ้นพระชนม์
และไม่มีรัชทายาท
- ข. เพราะกษัตริย์ทรงพระชรา และ
ราชสมบัติ และไม่มีรัชทายาท
- ค. เพราะเกิดโรคระบาด บุกบั่นล้ม
มาก กษัตริย์เลยออกผนวช
- ง. เพราะถูกข้าศึกโจมตีกษัตริย์และ
ราษฎรพากันทิ้งเมืองหลบหนีไป
- จ. เพราะกษัตริย์ทรงเบื่อหน่ายราชสมบัติ
ออกผนวชและไม่มีรัชทายาท

7. ข้อใดเป็นลักษณะที่เด่นที่สุดของพระยาอภัยคามณี

- ก. ใฝ่พระทัยในการบำเพ็ญศีล
- ข. โปรดการก่อสร้างศิลปกรรม
- ค. โปรดประพาสป่าหาความสุขสงบ
กับธรรมชาติ
- ง. ทรงพระปรีชาสามารถในการปกครอง
บ้านเมือง
- จ. ทรงรับนิมิตชอบในทุกข์สุขของ
พระมหาลีและโอรส

8. ข้อใดเป็นลักษณะเด่นที่สุดของนางอุทัย

- ก. มีความรอบคอบ
- ข. รักและห่วงใยบุตร
- ค. เก่งกล้าอ่านาใจของบิดา

ง. ซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อสามี

จ. ตกอยู่ในอำนาจของความรัก
จนลืมชาติกำเนิด

9. ข้อใดเป็นลักษณะเด่นที่สุดของ
พระมหาลีพระยาอภัยคามณี

- ก. เคารพและยำเกรงสามี
ด้วยความจริงใจ
- ข. ไม่เป็นตัวเองของตัวเอง
ตกอยู่ในอำนาจสามี
- ค. มีความอดกลั้นเก็บความรู้สึก
ขมขื่นที่สามีไปเกี่ยวข้องกับ
หญิงอื่นได้
- ง. เห็นแก่ลูก ยอมหักความอาลัย
รักถึงแม้จะต้องต้องให้ลูก
จากไปไกลเพื่อความเจริญ
ของลูก
- จ. มีใจที่ยอมรับสภาพที่สามีไป
เกี่ยวข้องกับหญิงอื่น และ
ยอมรับบุตรของสามีที่เกิด
แต่หญิงอื่นด้วยความเต็มใจ

10. "วัดสี่" แปลว่าอะไร

- ก. พอค้า
- ข. ช่างไม้
- ค. ชานา
- ง. ช่างฝีมือ
- จ. นักดนตรี

11. "พระแกล" หมายถึงอะไร

- ก. ชุ่ม
- ข. ฉาก
- ค. ม่าน
- ง. ประตู
- จ. หน้าต่าง

12. "นาคานุสรณ์" หมายความว่าอะไร

- ก. อุทิศให้นาค
- ข. ทานุญให้นาค
- ค. ที่ระลึกถึงนาค
- ง. สงเคราะห์แก่นาค
- จ. เป็นเกียรติแก่นาค

13. ทรัพย์สินที่ได้แก่จังหวัดใดในปัจจุบัน

- ก. นาน
- ข. ลำพูน
- ค. ลำปาง
- ง. เชียงราย
- จ. เชียงใหม่

14. ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร

"สัมฤทธิ์สิ่งจึงจำไว้น่าทาง
กิจทุกอย่างจะมีแต่สิ่งงาม"

- ก. มีความสำเร็จอย่างงดงามในกิจการงาน
- ข. มีความสำเร็จในกิจการงานในทุกทิศทุกทาง
- ค. มีลาภ ยศ สุข สรรเสริญ และสำเร็จในกิจการงาน
- ง. มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และสำเร็จในกิจการงาน
- จ. ธรรมที่เรียกว่าอริยาบทช่วยให้สำเร็จในกิจการงาน

15. ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร

"ธรรมดาสื่ออย่างต่างเป็นภัย
ปล่อยตัวให้ลู่อ่านจมักพลาคราง"

- ก. สิ่งที่เป็นธรรมดาสื่อโลก 4 อย่าง
- ข. อคติหรือความลำเอียง 4 อย่าง
- ค. ธรรมสำหรับผู้ครองเรือน 4 อย่าง
- จ. ธรรมที่ทำให้เกิดประโยชน์ในปัจจุบัน 4 อย่าง

คาบที่ 7-8-9 ชุดที่ 3 ข้อความ-จดหมาย

1. คำนำย่อความข้อใดถูกต้อง

- ก. ย่อความของ...เรื่อง...ความว่า...
- ข. ย่อความเรื่อง...ของ...วันที่...
- ค. ย่อความเรื่อง...ของ...ความว่า...
- ง. ย่อความของ...เรื่อง...วันที่...
ความว่า...
- จ. ย่อความเรื่อง...ของ...วันที่...
ความว่า...

2. ในการย่อความต้องใช้ย่อหน้ากี่ครั้ง

- ก. 1 ย่อหน้า
- ข. 2 ย่อหน้า
- ค. 3 ย่อหน้า
- ง. 4 ย่อหน้า
- จ. 5 ย่อหน้า

3. ข้อใดเป็นลักษณะสำคัญของจดหมาย

- ก. สำนวน
- ข. ลายมือดี
- ค. ทุกแบบแผน
- ง. สะอาดและใจความชัดเจน
- จ. เขียนสะกดถูกต้องตามพจนานุกรม

4. เมื่อเขียนจดหมายถึงผู้ใหญ่ควรใช้คำขึ้นต้นอย่างไร

- ก. เรียน
- ข. กราบเรียน
- ค. กราบเท้า
- ง. เคารพ
- จ. คำนับ

5. การเขียนรหัสไปรษณีย์ให้ประโยชน์อย่างไร

- ก. ช่วยให้จดหมายสมบูรณ์ขึ้น
- ข. ช่วยให้จดหมายถึงผู้รับเร็วขึ้น
- ค. ช่วยป้องกันมิให้จดหมายสูญหาย
- ง. ช่วยให้ระบุไปรษณีย์ทำงานอย่างสบายใจ
- จ. ช่วยให้กรมไปรษณีย์โทรเลขเก็บสถิติต่าง ๆ ได้

6. นักเรียนมีวิธีการย่อความอย่างไรให้
ถูกต้องตามแบบที่ได้ศึกษามา
- อ่านแล้วขีดเส้นใต้ใจความที่สำคัญ
 - อ่านทีละย่อหน้าแล้วเขียนสรุปย่อหน้าสั้นๆ
 - อ่านให้เข้าใจ แล้วเรียบเรียงใหม่ด้วยภาษาของเราเอง
 - นำข้อความที่เลือกแล้วว่าสำคัญมาเขียนติดต่อกันไปจนจบเรื่อง
 - อ่านข้อความทีละเที่ยว แล้วนำมาเขียนเล่าใหม่อีกครั้งหนึ่ง
7. การเรียนวิชาย่อความให้ประโยชน์อย่างไร
กับนักเรียน
- รู้จักวิธีเรียงความให้หน้าอ่าน
 - รู้จักจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
 - รู้จักเลือกหนังสืออ่านได้เหมาะสมกับวัย
 - รู้จักใช้ภาษาได้สละสลวยเหมาะสมกับวัย
 - รู้จักเลือกข้อความที่น่าสนใจไว้ฝึกคัดลายมือ
8. ข้อใดเขียนคํานำย่อความได้ถูกต้อง
- นิทานเรื่อง...ของ...ความว่า...
 - ย่อข่าวเรื่อง...ฟังจาก...
ความว่า...
 - เรื่องสั้นเรื่อง...จาก...
ของ...ความว่า...
 - นิทานสุภาษิตของ...จาก...
เรื่อง...ความว่า...
 - ย่อจดหมายของ...ลงวันที่...
ความว่า...
9. เหตุใดการส่งจดหมายจึงควรเขียน
ชื่อที่อยู่ของเจ้าของจดหมายด้วย
- เพื่อผู้รับจะได้ทราบ
 - เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ทราบ
 - เพื่อให้จดหมายถึงผู้รับรวดเร็ว
 - เพื่อสะดวกในการส่งกลับ
ถ้าจดหมายไม่ถึงผู้รับ
 - เพื่อให้ผู้ส่งทราบว่าจดหมาย
นี้มาจากที่ใด

ทดสอบย่อย ชุดที่ 4 ผังสรุปปัจจัยความสำคัญ
ของเรื่อง อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม
ข้อ 1-4

"เศษกระดามใบทองของชนม

อย่าทิ้งถมทับทางหว่างวิถี

เมืองสะอาดชาศิริโฉคนใจดี

จะปลูกมิตรปลูกไมตรีกิ่งอกงาม"

1. ข้อความนี้กล่าวในทำนองใด

ก. ชี้แจง

ข. แนะนำ

ค. สั่งสอน

ง. ตักเตือน

จ. ห้ามปราม

2. ผู้แต่งกล่าวเช่นนี้จุดประสงค์ใด

ก. ต้องการให้ทุกคนเป็นเด็กดี

ข. ต้องการให้บ้านเมืองสะอาด

ค. ต้องการไม่ให้คนทำสกปรก

ง. ต้องการให้ทุกคนช่วยกันทำงาน

จ. ต้องการให้ทุกคนรู้สึกผิดชอบชั่วดี

3. สิ่งใดจะเกิดขึ้นเป็นอันตัมสุดท้าย ถ้าทุกคน
เชื่อและปฏิบัติตามข้อความนี้

ก. ไม่มีโจรผู้ร้าย

ข. บ้านเมืองสะอาดสวยงาม

ค. ไม่มีพนักงานทำความสะอาด

ง. ทุกคนมีแต่ความแจ่มใสเบิกบาน

จ. บ้านเจริญก้าวหน้าทั้งด้านวัตถุ
และจิตใจ

4. ใครควรรับผิดชอบเรื่องความสะอาด
ของบ้านเมือง

ก. รัฐบาล

ข. เทศบาล

ค. นักเรียน นักศึกษา

ง. สตรีแม่บ้านทุกคน

จ. ประชาชนทุก ๆ คน

อ่านข้อความนี้แล้วตอบคำถามข้อ 5-8

" ในที่สุดข้าก็จับตัวเจ้าได้ เจ้าเต่านะ

เจ้าเต่า ข้าจะเอาหินทุ่มตัวเจ้าให้

แหลกเหลวที่เดียว เจ้าโกหกเราคืนัก

หนอยแน่ะ บอกเราได้ว่า พริกเม็ด

แดงรักษาตาเจ็บได้ เอาขี้ตาเข้าตานั่น

ตาแทบบอดที่เดียว ถึงที่ขี้มันล้างเจ้า

จะได้รู้จักสิ่งอย่างชั่วดียิ่งขึ้น"

5. ข้อความนี้จัดอยู่ในประเภทใด

ก. ข่าว

ข. นิยาย

ค. นิทาน

ง. สารคดี

จ. พงศาวดาร

6. เจ้าลิงมีความรู้สึกอย่างไร

- ก. วิทยา
- ข. เสียใจ
- ค. ขุนเคือง
- ง. อาฆาตแค้น
- จ. คับอกคับใจ

7. การที่เจ้าลิงเอาพริกขี้ตาตนเองนั้น จัดว่าเป็นการกระทำของบุคคลประเภทใด

- ก. คนซื่อ
- ข. คนโง่
- ค. คนบ้า
- ง. คนหลอกลวง
- จ. คนไร้สมรรถภาพ

8. ข้อความนี้นักเรียนเชื่อว่าเป็นจริงหรือไม่

- ก. ไม่เชื่อ เพราะไม่มีในบทเรียน
- ข. ไม่เชื่อ เพราะกล่าวเกินความจริง
- ค. ไม่เชื่อ เพราะการศึกษาค้นคว้าของคนฉลาดขึ้น
- ง. เชื่อ เพราะปู่ย่าตายายเล่าสืบทอดกันมา
- จ. เชื่อ เพราะมีเรื่องราวบันทึกไว้เป็น

9. หลักฐาน

อ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 9-12
 "แหม กิณยังกะยัดขุนั้น แล้วมาบ่นว่าลงพุง ไหนบอกว่าจะอยากจะลดใจละ ไม่เห็นจริงเลย ที่นี้อย่ามาบ่นอีกละ หนั้นได้"

9. ผู้กล่าวมีความรู้สึกอย่างไร

- ก. โกรธ
- ข. รำคาญ
- ค. สมเพช
- ง. เศร้าใจ
- จ. ห่วงใย

10. สิ่งใดเป็นต้นเหตุ

- ก. พุง
- ข. การกิน
- ค. การบน
- ง. ไม่เชื่อฟัง
- จ. พูดไม่จริง

11. "กิณยังกะยัดขุนั้น มีความหมายว่าอย่างไร

- ก. กินจุ
- ข. กินเร็ว
- ค. กินบ่อย
- ง. กินไม่เลือก
- จ. กินเลอะเทอะ

12. เราอาจคาดคะเนได้ว่าคนที่ "กิณยังกะยัดขุนั้น" นั้นมีรูปร่างอย่างไร

- ก. ผอมแห้ง
- ข. พุงโรก้นปอด
- ค. ลำต้นใหญ่โต
- ง. อรชรอ่อนแอ
- จ. อ้วนท้วนสมบูรณ์

การศึกษามูลค่าให้ข้อมูลย้อนกลับ และการไปให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนรู้วิชาภาษาไทยในการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

บทคัดย่อ

ของ

ม.ล.พรสุรีย์ สุริยง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยในการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบางกรวย นนทบุรี จำนวน 120 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบ Proportional Stratified random sampling แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 40 คน ในแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง 10 คน ปานกลาง 20 คน และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ 10 คน ให้กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนจากการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้า และกลุ่มควบคุมเรียนโดยการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำการทดสอบย่อยจำนวน 4 ครั้ง และเมื่อจบบทเรียน ทำการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ Two - Way Analysis of Variance

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับระดับความสามารถของนักเรียนมีอิทธิพลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ระดับของความมีนัยสำคัญ .01 ดังนี้

3.1 ปฏิสัมพันธ์ของการสอนกับความสามารถของนักเรียนระดับปานกลาง
มีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่สอนโดยการให้ข้อมูล
ย้อนกลับทันทีสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทีละช่วง และการไม่ให้
ข้อมูลย้อนกลับ และมีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เรียน
โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทีละช่วงสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถของนักเรียนกับการสอนแต่ละวิธี
มีอิทธิพลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกันดังนี้

3.2.1 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการ
ให้ข้อมูลย้อนกลับทันที มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง
และต่ำ

3.2.2 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการให้
ข้อมูลย้อนกลับทีละช่วง มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียน
ภาษาไทยปานกลางและต่ำ

3.2.3 ปฏิสัมพันธ์ของระดับความสามารถและการสอนโดยการ
ไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีอิทธิพลทำให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียน
ปานกลาง และต่ำ

A STUDY OF MATTAYOM SUKSA I STUDENTS EFFECTS ON ACHIEVEMENT
IN LEARNING THAI LANGUAGE WITH AND WITHOUT FEEDBACK

AN ABSTRACT

BY

M.L.PORNSUREE SURIYONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
March 1985

The purpose of this research was to study the feedback data effecting learning achievement in the Thai language instruction of matayom suksa one students.

The sampling were 120 matayom suksa one students of Bangkruay School, Nonthaburi, taken by way of proportional stratified random sampling. They were divided into 2 experimental groups and 1 control group, each consisted 40 students. The students in each group were distributed into 10 high level students, 20 intermediate and 10 low students. The first experimental group was instructed by promptly giving feedback data while the second group was taught by giving feedback later than the first. The control group was instructed without giving feedback data. The subtests were given 4 times and the learning achievement test was given after finished the lesson. The two-way analysis of variance was used for statistical analysis of data.

The results of the study revealed that:

1. The instruction through promptly giving feedback data provided higher achievement than the one giving feedback later on, and that without any feedback. The instruction by giving feedback later provided higher achievement in learning Thai than the one without giving feedback, with statistical significance at .01 level.

2. Students of high ability obtained higher achievement in learning Thai than those of intermediate and low ability. Students of intermediate ability obtained higher achievement in learning Thai than low students with statistical significance at .01 level.

3. The interaction of instruction and students ability influenced the achievement of the students in learning Thai with significant level of .01 as follows.

3.1 The interaction of instruction and the intermediate ability of the students provided higher achievement in learning Thai of the students taught by promptly giving feedback data. Than those taught by givieng feedback later and those without giving feedback. This influence also provided higher achievement in learning Thai of the students taught by giving feedback later, than those without giving feedback with statistical significance at .01 level.

3.2 The interaction of students' ability levels and each way of teaching influenced the students' learning achievement of the Thai lauguage differently as follows.

3.2.1 The interaction of ability levels and teaching by promptly giving feedback data provided

higher achievement to students with high ability than those with intermediate and low ability levels.

3.2.2 The interaction of ability levels and teaching by giving feedback later provided higher achievement to students with high ability than those with intermediate and low ability levels.

3.2.3 The interaction of ability levels and teaching without giving feedback data provided higher achievement to students with high ability than those with intermediate and low ability levels.